

A color photograph of an elderly man with a shaved head, smiling slightly and looking to the right. He is wearing a light-colored suit jacket, a white shirt, and a dark tie with a small pattern. The background is blurred, showing other people in a social setting.

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Montréal, ngày 23-10-1983

Đại Hạnh Siêu Sinh

Đại Hạnh Siêu Sinh

Montréal, ngày 23 tháng 10, năm 1983

Thưa các bạn,

Hôm nay chúng ta lại có cơ hội đồng thiên và bàn bạc về Đại Hạnh Siêu Sinh : “Đại” là lớn ; “Hạnh” là mỗi việc từ sự kết tinh của sự phát tâm, khai triển, mới lập được hạnh ; “Siêu” là sống nơi một cõi hơn một cõi chúng ta đang sống đây ; đó, “Siêu” là hơn ; “Sinh” : luôn luôn trường tồn, không bị tiêu diệt.

Thì chúng ta thấy rằng trong cuộc sống hiện tại, làm gì có Đại Hạnh Siêu Sinh ? Đó ! Cho nên, quá trình, biết bao nhiêu người đã tu, và họ đã lập trên con đường Đại Hạnh, hy sinh tất cả : tài sản, vợ con, tất cả những chuyện gì quý báu nhất trong đời họ, luôn luôn vì

người khác ; mới lập được một chút hạnh mà thôi.

Ngày hôm nay, chúng ta là người tu, đã xưng danh tu, và từ ngày các Bạn bước vào đây tu, các Bạn thấy rằng, “Tôi khổ, tôi đau khổ, tôi buồn bực, tôi bất thông, tôi đủ chuyện ! Thậm chí tôi có thể, kêu bằng, tự diệt lấy tôi ; quá buồn bực ; không chỗ cứu rồi ! Nhưng, ngày hôm nay tôi đã tu, lập lại lần lượt, lập lại sự quân bình cho chính tôi ; tôi thấy tôi là người đã tự cứu ! Mà trong cái giai đoạn tôi đã tự cứu rồi, tôi đã làm gì ? Tôi thấy tôi cũng có một chút hạnh : tôi hy sinh, tôi làm những việc thế gian không muốn làm ! Nhưng mà những việc đó, tôi tìm ở đâu mà tôi phải làm ? Tôi tìm thấy trong thức tôi ; tôi sung sướng tê tái mới thấy rằng : ‘Đây là phải, đây là con đường phải đi !’” Cho nên, chúng ta phải buông bỏ những cái gì mà chúng ta đang có, những tánh hư tật xấu !

Các Bạn, ngược lại, các Bạn tu một thời gian rồi thấy cái sự buồn bực vô lý ! “Tại sao tôi phải buồn, và tại sao tôi phải vội vui ?” Lúc đó các Bạn thấy rằng, “Cái buồn, vô lý, không cần thiết, cho nên tôi mới đổi được trong cái tâm thức của tôi: tôi thấy tôi còn đường đi nữa; đường đi càng sáng lạng, càng cởi mở, càng thanh nhẹ, càng tốt đẹp; cho nên tôi lại có cái hạnh hy sinh tại thế : tôi thấy rằng nhờ cái tu này, tôi lập lại được một phần quân bình cho chính tôi, và tôi muốn cống hiến cho mọi người ! Mà khi cống hiến cho mọi người rồi thì tôi thấy tôi càng phải hy sinh nhiều hơn : từ hành động, lời nói của tôi phải quy nhứt : tôi phải quán thông mọi sự việc ; mọi sự đau khổ của tôi, mọi sự cống cao ngạo mạn của tôi, tôi phải quán thông, tôi mới lập được hạnh !

Cho nên tôi đã chọn một môn thiền để định tâm; mà khi tâm tôi định rồi, tôi thấy tôi vui, an nhiên tự tại và

thức tâm, và chỉ đi theo cái con đường thanh nhẹ để giải tỏa tất cả những cái sự ô trược có thể xâm chiếm trong tâm thức của tôi ! Sự thù hận, ghen ghét, không còn giá trị đối với tôi ! Trước kia tôi là một người khó tánh, nhưng mà bao giờ đã hay được tôi là một người khó tánh ! Bây giờ tôi thấy rằng những sự liêm chính này là quý hơn; nhưng mà kỳ thật tôi là người khó tánh, thiếu hòa đồng, không hiểu sự thanh nhẹ của cả càn khôn vũ trụ đã hòa với tôi và cho tôi có cơ hội sống trong lẽ sống ! Vì đó, tôi ở trong trong tâm tối, tôi ở trong khổ, mà không hay, tưởng là tôi hay hơn người khác, giỏi hơn người khác, giá trị hơn người khác ! Kỳ thật tôi là người bần tiện hơn người khác vì tôi không hiểu tôi : tôi đê hèn mà tôi không hay, vì tôi không hiểu tôi !”

Rồi ngày hôm nay các Bạn tu rồi, các Bạn thấy cơ thể này nó rất tinh vi : một tổ chức rất vĩ đại, hòa hợp với

cả càn khôn vũ trụ. Mà ai đã hy sinh cho nó có ? Vạn linh đồng tiến hóa trong một nhịp mới cấu trúc thành. Đó ! Tiến hóa trở về qui nhút một nhịp ; một nhịp ! Đó là các Bạn thấy rằng bao nhiêu công lao mới kết thành, mới trụ thành một cái tiểu thiên địa, thể xác của các Bạn ! Qua biết bao nhiêu cơn điều luyện mới đúng tiêu chuẩn kết tập trong một cái tiểu thiên địa hiện tại mà các Bạn đã và đang có !

Chúng ta thấy rằng, càng thanh tịnh, thấy rõ Khoa Học Huyền Bí trong ta ! Khoa học đã có từ lâu, cả triệu triệu năm ; và sự kết tập đó Thượng Đế đã chuyển giải từ bao nhiêu triệu năm nay ! Ngày hôm nay trình độ nào theo trình độ này : nội tới thể xác mà thôi, đừng nói chuyện khác ; một cấu trúc tinh vi vô cùng ; mà trong đó nó là một cái trường học vĩ đại để giáo dục tâm linh của chúng ta, từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh nọ. Để chi ? Để thức tâm!

Từ sự học hỏi này tới sự học hỏi kia, không ngừng nghỉ ! Bây giờ các Bạn có một người bạn thân, nói “Tôi quen với ông đó” ; nhưng mà các Bạn bỏ nó, không tiếp xúc nó, thì sự tiến bộ của nó, các Bạn làm sao thấy ? Mà khi các Bạn tái tục, tiếp tục với nó rồi, các Bạn thấy nó có tiến bộ, nó có thay đổi, hay là nó đang trì trệ, cũng là một cuộc thay đổi : hình phạt của tâm thức nó!

Cho nên, không có tương ngộ thì bất minh! Mà ngồi nhà suy đoán là hư tất cả ; thấy không? Cho nên chúng ta phải lập hạnh: phải tìm cái ưu điểm tốt đẹp của mọi tâm linh mà xây dựng ! Đó; mới biết giá trị của cái Hạnh ! Mà Đại Hạnh : Bồ Tát đại hạnh ; Phật đại hạnh ; Thượng Đế đại đại hạnh ! Và lúc nào cũng xây dựng, lo sửa chữa chớ không có lúc nào mà hủy bỏ một việc gì ! Khoa Học Huyền Bí đưa đến là người ta cấu trúc ; đưa đến là người ta hiểu rồi, quán thông và xây dựng,

tiến hóa liền ; cấp tốc ! Đó là Khoa Học Huyền Bí !

Cho nên, lắm lúc các Bạn thắc mắc bất cứ một điều gì đến với tôi, rồi tự nhiên chúng ta lại có cơ hội đồng giải : để cho minh tâm kiến tánh. Những chuyện thắc mắc của các Bạn về với tôi, tôi giải tỏa ! Ở đâu mà tôi có khả năng đó ? Phải do sự dày công lập hạnh của chính tôi không ? Tôi phải lập hạnh tu học; tôi phải thấy sự sai lầm của chính tôi, tôi mới tạo thành một hạnh kiểm tốt đẹp để cống hiến cho các Bạn. Từ lãnh vực nào, bất cứ lãnh vực nào, các Bạn thấy, tôi đâu có từ chối: tôi vẫn chấp nhận và tôi vẫn học!

Chuyện đâu đâu, nói cả triệu lần cũng phải nói ! Đó là lập hạnh ! Học nhẫn, học hòa cũng là lập hạnh ! Cho nên các Bạn đã và đang đi với tôi, đi trên đường lập hạnh. Các Bạn chấp nhận tiếp tục lập hạnh rồi, các Bạn sẽ thấy cái hạnh vĩ đại

của Phật, của Thượng Đế ! Cho nên, Đại Hạnh mới có Siêu Sinh !

Cho nên, chúng sanh tu rồi, nhắc tới Phật, nhắc tới Thượng Đế, mình cảm thấy một cái gì tốt đẹp vô cùng trong tâm thức của chính chúng ta ! Là nó phải có cái cõi siêu sinh, cái chỗ bất diệt : chỗ đó là chỗ vô cùng, một nơi bất khả xâm chiếm, bất khả động, nó mới là Siêu Sinh !

Rồi các Bạn tu, hỏi, “Tôi tu như thế này, làm sao tôi siêu sinh được ? Còn chồng, còn con, còn vợ , còn con, còn gia đình, còn tiền bạc ; chừng nào tôi siêu sinh ?” Khi các Bạn định rồi các Bạn mới quán thông ; quán thông rồi, các Bạn thấy, nghĩa là, thấy rằng : “Nhứt lý thông vạn lý minh !” Lúc đó, lúc đó rồi các Bạn thấy tất cả đều siêu : các Bạn dòm, nơi nào cũng là siêu, thì cái sự sinh tồn của

các Bạn đâu có bị tiêu diệt nữa !

Do đâu mà các Bạn cảm ứng được điều đó ? Do sự thanh tịnh mà thôi: các Bạn càng thanh tịnh càng cảm ứng được! Mà càng động loạn thì càng không cảm ứng được! Ngay trong gia đình của các Bạn, các Bạn còn động loạn thì các Bạn lấy sự sáng suốt nhỏ mọn của các Bạn đi lấn áp một người khác; lại càng dính vô một cục, và tối tăm thêm.

Cho nên, khởi điểm tốt gạt hái tốt, khởi điểm xấu gạt hái xấu ! Tôi đã thường nhắc các Bạn: mình làm cha, làm mẹ cũng phải có lời nói ôn tồn! Làm con đối với cha mẹ cũng phải dùng lễ nghĩa để đối đáp! Phải hiểu chỗ đó! Thì các Bạn không vấp phải trong cái chỗ đau khổ của nội tâm. Cho nên, chúng ta phải làm cái hiếu hạnh: phải học cái hiếu hạnh, và phải thực hành hiếu

hạnh!

Phải tìm do đâu mà chúng ta có? Cảnh đời, nói chuyện đời không ra gì, nhưng mà không có nó chúng ta đâu có biết lý đạo! Chúng ta phải có đời mới có đạo! Chúng ta tìm cái nguồn gốc, mà chúng ta phải quý mến nó và xây dựng nó, và không có nên buông bỏ nó ! Cho nên, ngày hôm nay các Bạn đã thức tâm và biết tu, biết thương yêu, biết xây dựng ; đó là các Bạn bắt đầu lập hạnh !

Trong gia đình của các Bạn trước kia không có cây, không có cối, không có vườn hạnh tốt tươi ; ngày nay các Bạn tu rồi, các Bạn thấy vợ, con của các Bạn rất quý, con của các Bạn rất quý, chồng các Bạn rất quý, con của các Bạn rất dễ thương ! Thấy không ? Cái vườn hạnh nó lần lần, lần lần nó mọc lên ; trong cái tình thương đó nó sống động trong

tâm thức các Bạn ! Các Bạn đi lao động, bắt các Bạn đi làm việc này kia, kia nọ rồi, các Bạn cũng nhớ cái vườn hạnh của gia cang!

Rồi lúc đó các Bạn mới bành trướng ra cái vườn hạnh của nhân loại; vĩ đại vô cùng! Rồi lúc đó các Bạn mới đi tới cái vườn hạnh của càn khôn vũ trụ; nó tinh vi, sống động, siêu vô cùng! Lúc đó cái thức sống của các Bạn khác rồi: thức sống của các Bạn không còn trói buộc ở trong một chỗ, nhưng mà thức sống của các Bạn hòa đồng với tất cả! Thì các Bạn mới nhận lãnh được hai chữ “Siêu Sinh.”

Nhung mà không tu, không hành, không chấp nhận, không bị động, không bị phá, làm sao các Bạn mở được, mà các Bạn hiểu, quán thông ? Cho nên, trong gia cang lúc nào cũng có cái chuyện bối rối gây gổ với nhau ; vì bất minh ! Chúng

ta là người tu, phải biết tha thứ và thương yêu! Rồi, người này không biết, nhưng mà người này biết nhìn với nhau, thì người kia lần lần họ sẽ hiểu! Có chữ “Nhân,” chữ “Hòa” mà các Bạn học hoài không thành ; học tới ngày nay các Bạn cũng học không thành; rồi các Bạn trở nên bất hiểu, bất nghĩa, bất nhân ! Đó! Cho nên chúng ta làm cha cũng phải học nhân, làm mẹ cũng phải học nhân : nuôi con khôn lớn, nhưng mà không hành, không lập hạnh thì cái chữ “Nhân” của các Bạn đã khổ cực vì con nó lại mất giá trị. Các Bạn phải lập hạnh để ảnh hưởng cho con : người sáng suốt phải dẫn người ngu muội đi tới nơi tới chốn, nó mới kêu bằng “Hạnh” ! Cho nên, các Bạn đi tới lớn tuổi rồi, muốn có một chỗ hạnh phúc, một giây phút hạnh phúc, nhưng mà hạnh các Bạn không có thì làm sao các Bạn nếm được mùi hạnh phúc ? Bạn đâu có biết đạo ; Bạn đâu có biết hưởng mùi đạo là hạnh đâu ! Khi các Bạn có cái hạnh tốt rồi, các Bạn thấy cái mùi đạo

quý vô cùng, thâm thúy vô cùng, cởi mở vô cùng.

Các Bạn không cần rờ mó tới thân con của các Bạn như xưa, nhưng mà tâm thức của các Bạn luôn luôn ôm ấp vuốt ve con cái các Bạn ! Người con hiếu thảo biết tu, luôn luôn tâm thức ôm ấp cha mẹ nó ! Biết yêu thương cha mẹ ta là biết yêu thương Thượng Đế đó các Bạn ! Biết yêu thương cha mẹ ta là biết yêu thương nhân loại, biết yêu thương cả càn khôn vũ trụ đó các Bạn!

Chớ không phải các Bạn đi yêu thương một cách mù quáng là binh cha, ghét họ, đê; không được; binh mẹ, ghét người ta, là sai ! Các Bạn phải yêu thương: yêu thương sự tâm tối, yêu cả sự tâm tối của cha mẹ chúng ta, và chúng ta cố gắng tu để ảnh hưởng cho cha mẹ chúng ta trở nên sáng suốt! Đó là con người biết yêu thương; đó là các Bạn đã lập hạnh rồi ! Không phải

yêu thương là bênh vực một cách ngu muội ; đó là yêu thương ? Không có ! “Tội nghiệp cho Người đi sai đường, và làm sao cố công lo tu học để ảnh hưởng Người một ngày sáng suốt hơn”; vì giây liên hệ giữa cha, con không bao giờ ngừng nghỉ được : cha là con, con là cha : nó luôn luôn nhắc nhở lẫn nhau, thương nhớ lẫn nhau, không có bỏ nhau. Phải hiểu điều này. Nhưng mà, vì tâm đời, một phút sai lầm, thì các Bạn cảm thấy sự xa cách; nhưng mà đâu có còn xa cách: các Bạn thấy sự kích động đó nó sẽ đem lại cho các Bạn gặt hái một kinh nghiệm tốt đẹp, và xây dựng vững tiến hơn!

Những người nào đụng phải những cái tình trạng kích động của gia đình, gia cang, thì mới là, mới gặt hái được một đường, một chút xiu để nhích tới, để hiểu chữ “Hiếu” là gì ; hiểu sự thương yêu là gì ; hiểu giá trị của tâm thức là gì !

Cho nên, tất cả những gì của cả càn khôn vũ trụ nó nằm hẳn trong đáy lòng của các Bạn, chớ đâu ; nhưng mà các Bạn thiếu thanh tịnh thì các Bạn tự cao tự đại, rồi các Bạn dựng lên vách tường tự ái tâm tối, chặn mức tiến của các Bạn, mà thôi !

Cho nên, chúng ta muốn có sự siêu sinh tốt đẹp, chính mình phải lo, chẳng ai lo cho chính chúng ta : nếu các Bạn không lo tu học, không bao giờ các Bạn đón nhận những lời minh triết siêu giác! Từ ngày các Bạn bước vào Vô Vi tu tới bây giờ, nhiều cuốn băng các Bạn đã nghe, nhưng mà sau những giờ thiền quý giá, các Bạn đạt tới thanh tịnh rồi, các Bạn nghe, các Bạn bắt được 1 chữ, 2 chữ, các Bạn sung sướng thâu đêm ; các Bạn tưởng rằng các Bạn đã về với Thượng Đế rồi ; các Bạn ở trong một cõi siêu việt rồi ; các Bạn rất hãnh diện, các Bạn không còn bị mất nữa !

Nhiều khi các Bạn cảm thấy tâm thức các Bạn sống động trở lại, thay vì chìm đắm trong cái cõi vô lý u mê ; các Bạn mới thấy tội trạng các Bạn tranh chấp giữa huynh đệ, gia đình, tử muội ! Các Bạn thấy rằng cái sự tăm tối các Bạn đã theo đuổi vật chất, quý trọng vật chất thay vì tình thương của huynh đệ tử muội, của cha mẹ, anh em, nhân loại, của càn khôn vũ trụ ! Mê, mê, mê ; động, động, động ! Phải giới hạn không các Bạn ? Và mở, mở ; thanh, thanh ; sáng suốt ! Hỡi, cái đó là hòa đồng không Bạn ?

Cho nên, bất cứ đời nào thế nhân đều quý trọng những lời minh triết lưu lại : ngộ phải cảnh khổ, ngộ phải cảnh buồn tủi, rồi mới đọc những cuốn sách, những minh triết ; mới vào chùa tìm hiểu lịch sử của Phật ; mới bước vào nhà thờ để cầu xin Chúa độ ; tìm thiêng liêng để chỉ vẽ đường đi ! Các Bạn thấy không ?

Cho nên, chúng ta có cơ hội lập hạnh, nên lập hạnh ! Chúng ta không nói rằng chúng ta có thể làm đại hạnh một lúc ; không được, vì sự ngu muội chúng ta càng ngày nó càng che lấp vì tình cảnh gia cang ! Chúng ta phải cố gắng vươn lên : kiếp con người giới hạn trong định luật Sanh, Lão, Bệnh, Tử rõ rệt ! Chúng ta không lo, chẳng có ai lo !

Cho nên, chúng ta người tu đây, chúng ta đồng thiên đây, mục đích chúng ta mưu cầu gì ? Mưu cầu sự tự thức để hiểu mình, và sửa mình, để phục hồi tâm linh sẵn có của chính chúng ta ! Nếu chúng ta không sửa lấy chúng ta, làm sao mà chúng ta phục hồi được!

Chúng ta có quà quý trong nội thức, mà không biết xây dựng, không biết giữ lấy, làm sao chúng ta tiến ? Phải giữ lấy, và phải săn sóc cho nó, và phải chấp nhận sự sai lầm của chính các Bạn ! Các Bạn không có thể

sống trong chỗ độc tài được : các Bạn nhớ, độc tài là tâm tối đó các Bạn ; không phải người khôn đâu các Bạn ! Những người ngu nó mới độc tài ; người khôn không độc tài ! Bạn nhớ cái câu này : người khôn là phải hạ mình để học hỏi, nó mới đi tới vô cùng ; còn người ngu, xưng “Ta đây,” là độc tài ! (nghe không rõ...) Bạn thấy giới hạn chưa ? Tần Thủy Hoàng, ai mà cúng ; nhưng mà ông Phật, tháo gỡ nghiệp chướng rồi, thiếu gì người, không có thỉnh, không có mời người ta cúng, nhưng mà người đem đặt hình trong nhà, người ta thờ ! Các Bạn thấy không?

Cho nên, ngày hôm nay các Bạn tu là gì? Tự giải nghiệp mà thôi: thức các Bạn càng mở, cái nghiệp nó phải càng tan! Thức là sự sáng suốt hòa đồng; rồi lúc đó các Bạn mới thấy rằng cái hạnh các Bạn càng ngày càng cao; các Bạn vui, ngồi trong chỗ thiếu thốn mà tâm thức vui vô cùng; các Bạn sống trong vườn hạnh

cả càn khôn vũ trụ : thương yêu ! Các Bạn xem vợ, xem con, quý biết là bao nhiêu : nó là một vườn hạnh, nó đang vươn lên, nó đang mọc từ cái lá, từ cái hoa, từ cái quả tốt đẹp, để cống hiến cho chúng sinh ! Các Bạn lại quý các Bạn nhiều hơn, quý cái Tiểu Thiên Địa này : nó biết bao nhiêu sự cấu trúc tốt đẹp, từ tế bào một. Nó đưa các Bạn trở về trong cái chỗ vinh hạnh đời đời trên đường đi : xác này nằm trong cái định luật Sinh, Lão, Bệnh, Tử là để cho các Bạn thấy các Bạn đang trên đường đi ! Đi tới một giai đoạn nào rồi nó sẽ đi trong Sanh, Trụ, Di, Diệt rõ ràng : nó không còn nữa. Và nó phải đi với cái gì ? Đi với cái thức vô cùng của chính nó ! Đi mãi, đi mãi, tiến tới. Tiến trong sự nhẹ nhàng, trong sự trật tự ; trong mọi sự thức giác tốt đẹp ! Các Bạn thấy rõ chưa ?

Mỗi ngày các Bạn lên thiên đường, chung đụng với bạn bè, kẻ nói này, người nói nọ ; các Bạn thấy rằng

người đời còn mê chấp, tu không lo tu, lo cãi nhiều hơn ! Phải mê chấp không các Bạn ? Nhưng mà nhờ sự mê chấp đó các Bạn mới thức tâm ; thức tâm rồi các Bạn mới lập hạnh ; từ hạnh nhỏ đi tới hạnh lớn, mới kêu là Đại Hạnh !

Còn không có sự mê chấp làm sao các Bạn đi lập hạnh được! Thấy nó không cần thiết, nhưng mà rất cần thiết, vì chúng ta phải bước qua giới đó! Ngày hôm nay chúng ta phải đi mới biết rõ rằng giá trị của Tha Thứ và Thương yêu là vô cùng ! Ngày nay mới thấy! Mà nếu không bước qua giai đoạn đụng chạm đó, làm sao ngày nay mới thấy được ?

Cho nên, trong gia đình, anh em, chị em cùng chung một mẹ nhưng mà tánh khác nhau ; lắm khi cũng đụng vô cùng, cũng nhu trâu bò đụng với nhau: cha, con

như trâu bò đụng với nhau; để chi ? Để thức tâm! Chớ lấy gì mà học? Đó là bài học trực tiếp đó, các Bạn: nếu các Bạn thức tâm thì các Bạn học mấy hồi: mỗi người có một cái lỗi đó, Bạn ơi ! Rồi sau này các Bạn ra đi, nếu không lên được thiên đàng, các Bạn xuống địa ngục thì chỉ lãnh tội mà thôi, vì các Bạn là căn bản là một tội hồn tại thế, đang chịu cảnh hành phạt này tới cảnh hành phạt kia !

Cong lưng nuôi con, con chửi cha, cũng phải nghe. Các Bạn thấy chưa ? Cong lưng xây dựng chữ Hiếu, nhưng mà cha cũng chửi con ! Mới thấy rõ chỗ này : đó là cơn điều luyện đó các Bạn ! Nếu không mượn những cái hành động đó, làm sao điều luyện cho các Bạn tiến tới tinh vi và tốt đẹp hơn, và xây dựng cho các Bạn có một vườn hạnh tốt đẹp ? Bạn thấy không : Cái hột giống mà liệng dưới đất, các Bạn phải lấy đất đè lên, lấy nước đổ lên ; bao

nhiều sự chông chát trên đầu của hột giống, nhiên hậu hột giống nó mới thành cái cây! Vì khả năng vô cùng của nó có ; dù cho đê đi cách mấy đi nữa nó cũng lên lại!

Cho nên, Thượng Đế luôn luôn gặp chúng ta, rầy chúng ta, là cứu độ chúng ta ; nghiêm phụ tại thế gian hay rầy con là cũng muốn cứu độ cho con thành người. Thấy không? Vì các Bạn mỗi người đều có một cái hạnh và có một sức tiến hóa vô cùng, chịu đựng và tiến hóa vô cùng ! Cho nên, bắt buộc các Bạn phải ở trong cái hoàn cảnh đó mới tiến được! Cho nên, lịch sử loài người đã cho chúng ta thấy, thấy những vị tu học luôn luôn bị nói oan, bị chửi một cách vô lý: không động tới người ta, mà người ta cũng đâm đầu chửi mình! Đó là mình phải cảm ơn, mình phải “Lấy oán làm ân”: họ giận mình chừng nào, mình thấy nhờ họ mà mình tiến ; nhờ họ mà mình đạt được sự thanh tịnh; nhờ họ mà

mình lập một cái hạnh cao siêu để hòa cảm với tất cả !

Cho nên, người tu phải học nhẫn, học hòa : phải chấp nhận đó các Bạn. Nếu các Bạn không chấp nhận, làm sao các Bạn tiến được ? Cho nên, tất cả các thiền đường Vô Vi, gặp nhau thì cãi nhau ; nhưng mà rốt cuộc thiền rồi thì thấy, “Không có; cái tâm tôi không có chấp anh đó, rồi tôi cũng chả có ghét anh đó; tôi thấy tôi thương ! Sau sự cãi vả rồi, tôi thấy rõ chơn tướng của huynh đệ của tôi : chơn tướng của tình thương; chơn tướng của sự mưu mô, sự kích động.” Sự kích động, sự mưu mô đó nó mới đem lại cho con người tự thức, vì việc nó không thành: người nào mưu mô hại người nào, rốt cuộc thì chả có thành việc gì !

Khởi điễm xấu, gặt hái xấu; khởi điễm tốt, gặt hái tốt ! Đừng nghĩ xấu cho người khác, nhưng mà chúng ta dốc tất cả tinh thần xây

dựng để công hiến cho nhau ! Thế gian này, Bạn chống được gì? Nếu Bạn hòa, Bạn xây dựng, thì được ! Con thú mà người ta còn xây dựng : kê, nó biết chạy theo ; huống hời gì con người, mà các Bạn không xây dựng cho nó tiến hóa tốt đẹp hơn, cho nó có một hạnh kiểm tươi tắn hơn, để đóng góp cho chung ?

Cho nên, các Bạn đã đón nhận không ít của Vô Vi: lắm khi các Bạn bàn cãi trong thiền đường một cách vô lý, ồn ào; nhưng mà, rốt cuộc, mọi người trở về quy củ trật tự, tu tịnh để tiến mà thôi ! Càng bực mình thì buổi tối đó càng thiền nhiều hơn, “Để tìm coi có Trời Phật không mà tại sao mà cái chỗ này nó động loạn vậy ?” Là nhờ đâu ? Nhờ sự kích động đó các Bạn mới tìm ra được chân lý thanh tịnh trong tâm của các Bạn : nó tinh vi vô cùng, chứ không phải chuyện giỡn cợt ; thấy giỡn cợt, nhưng mà nó lại tinh vi : nó có giải pháp để dẫn tiến tâm linh !

Nhiều Bạn còn mê chấp tình đời, nói “Ôi, cái Đạo này nó lộn xộn !” Nhưng mà kỳ thật nó không phải : các Bạn đi ra chợ, còn lộn xộn hơn nữa ! Nhưng mà cái lộn xộn này nó lại tìm ra một cái giải pháp để tự thoát, là nó có cái pháp Thiên ! Nó có chê bai, nó mới thấy sự sai của chính nó ; nhiều khi nó khen bợ, nó cũng thấy sự sai của chính nó ; rồi nó đạt tới quân bình thì nó thấy, “Té ra, cũng chả cái gì, cái gì mà đáng học hết ; chả có cái gì đáng học hết ; chả có cái gì đáng học ; và tôi tự thức, là tôi tự đi, mà thôi !”

Cho nên, tôi đã nói các Bạn tự tu tự tiến, chớ không có ỷ lại nơi người truyền pháp ! Nhiều khi các Bạn đề ra những lời nói của người truyền pháp : nói cho hay, nói cho giỏi, là các Bạn đề ra mà thôi, chớ tôi thực chất không phải vậy ! Các Bạn hành, để các Bạn thấy chơn tâm các Bạn ! Các Bạn thấy ân sư nằm trong bạn rất

rõ rang ! Thanh tịnh đi các Bạn ! Khi các Bạn thanh tịnh thì các Bạn mới tóe ra tia hào quang tốt đẹp ở xung quanh ! Mà nếu các Bạn thiếu thanh tịnh và nhờ đỡ hoại, thì các Bạn động loạn nhiều; thậm chí những người đang nhờ những thiêng liêng giúp đỡ cũng ở trong động mà thôi, vì chưa xử dụng được khả năng sẵn có của chính mình, chưa lập được hạnh kiểm tốt đẹp cho chính mình!

Cho nên, cố gắng đi, vì các Bạn hiện tại, không nhiều thì ít, cũng học ngo nghoe chút đỉnh rồi, biết chữ nghĩa, biết đọc văn tự, biết tranh cãi chuyện đời ; biết nói chút đạo ! Các Bạn lại có cơ hội tiến hóa rồi ! Nên nắm lấy cơ hội đó : Cái cơ hội đó tinh vi vô cùng, Mà nắm được thì nó tiến hoại! Nó sẽ tuôn chảy trong tư tưởng các bạn! Càng ngày càng nhiều, càng cởi mở, càng thanh cao, càng sáng suốt hơn!

Cho nên, chúng đến đây để nghiên cứu tu học thì hằng tuần nó sẽ ra những chuyện mà chúng ta mong muốn được có. Chuyện gì các Bạn mong muốn ? Muốn gia đình các Bạn được an khương ; muốn tâm thức các Bạn được bình an; muốn thấy chơn tướng của các Bạn ; mà thôi ! Cho nên, cái đường đi nó phải từ từ như vậy, thì chúng ta mới thấy rằng : phải có làm mới có, phải hành mới có. Nếu mà các Bạn không hành, làm sao có? Cho nên, các Bạn đã bỏ công, bỏ thì giờ để hành. Hành thì phải đạt chớ ! Thì, không nhiều thì ít, các người cũng tự nói rằng, “Tôi đã biết được cái này trước các Bạn : chính tôi cảm thức, chính tôi đã thấy rõ điều đó !”

Cho nên, trên đường đi nó vô cùng phức tạp ; nhưng mà những người Vô Vi thấy sự phức tạp là cái chuyện thường tình, vì nó thanh tịnh, nó dòm gia đình nó, lúc nào cũng phức tạp, không có yên : tánh cha, tánh con,

khác nhau ; anh em, khác nhau: lung tung, lèn xèn; trong gia đình không có ngon lành gì: nói thì ngon, nhưng mà thiệt, không có ngon, không có tốt ; không phải lý tưởng! Rốt cuộc, chúng ta chỉ tìm con đường tu là lý tưởng nhứt mà thôi: tu là xây dựng sự khiếm khuyết của chính chúng ta; cái nào chúng ta thiếu thốn, chúng ta phải tìm được cách tu bổ cho nó đầy đủ ! Ai giúp ta bằng ta ; ai có thể đem ta đi đến cái cõi siêu việt tốt đẹp hơn ? Thấy không ?

Cho nên, mỗi ngày các Bạn mỗi tu thì mỗi cảm ứng được những điều quý báu, những tin lành về với các Bạn ! Chung qui cũng phải thương yêu và xây dựng hằng ngày, hàng đêm : cần khôn vũ trụ đang thương yêu chúng ta và xây dựng chúng ta rất rõ ràng ! Như tôi đã giảng tuần trước: Trời có nóng, có lạnh ; hoàn cảnh có kích, có động, có hòa vui ! Thấy không ? Cho nên, mỗi người chúng ta phải cố gắng lập hạnh tu học,

rồi tự nhiên các Bạn sẽ có sự phát tâm đó : vì các Bạn thấy sự đau khổ của người khác là sự đau khổ của các Bạn, thì không làm thế nào các Bạn không phát tâm, không có từ chối sự phát tâm của chính Bạn được!

Cho nên, nhiều Bạn mới vô tu 4, 5 tháng, muốn đem pháp này truyền cho người khác, nhưng mà bị chửi toí bởi: nào là “Tà đạo,” nào là “Ăn cướp” ; đủ thứ hết; bị chửi toí bởi ! Rồi về, “Tôi tìm tại sao, đám này nó không ăn cướp tôi, nó không hại tôi ; nó lại tốt hơn người nhà của tôi ?” Thì, “Tôi thấy, tôi càng tu, tôi thấy ‘Té ra, Thế Gian có sự mê lầm: người đời nói hay, nhưng mà không phải hay: xét chiều sâu của họ là chỉ lung tung: phạm rồi tái phạm !’”

Có nhiều người tu đạo này nói hay, ca tụng đạo đó ; rồi một ngày đó lại chê ! Tự phản lấy họ mà thôi ! Cái bản chất phản trắc của người

đời nó phải thường xuyên như vậy, vì nó không vững, nó yếu hèn : con người bất trung là bất tín đó các Bạn ! Thế gian họ tôn trọng bề ngoài, nói, “Ông đó giàu có, ông nói là đúng !” Nhưng mà ông nói trật lất, vì ông đâu có biết ông là ai đâu ? Các Bạn thấy không ? Tội nghiệp ! Chúng ta người tu, không có tiền nhưng mà các Bạn phong phú trong điển giới : các Bạn giàu có hơn một ông tỉ phú ở thế gian, nghèo nàn ! Nghèo nàn trong tâm thức là không còn giá trị gì tương xứng với vật chất hết ; thua, thua vật chất xa : ôm vật chất mà không biết nguyên lai bản tánh của vật chất, là thua vật chất xa ! Làm sao biết bảo tồn ? Rốt cuộc, khổ vô cùng : tự hành xác ; tâm lẫn thân lúc nào cũng bất ổn : đề ra kế hoạch này, kế hoạch kia, kế hoạch nọ; rồi một ngày cuối cùng, chửi họ, họ chửi mình !

Cho nên, nhiều người đã làm chuyện tốt cho xã hội rất nhiều, nhưng mà rốt cuộc cũng bị chửi hà ! Người

kể tiếp chửi ! “Tại sao Thượng Đế an bày như vậy ? Tôi làm điều tốt, mà tôi lại bị chửi ?” Nhưng mà nhờ cái chửi đó là đưa các Bạn lên, nhắc các Bạn, “Đừng đi quá trớn ; đừng làm chuyện ngoài khả năng của các Bạn : Thượng Đế cho các Bạn, các Bạn mới sáng suốt ; và các Bạn đừng tưởng rằng các Bạn hay ! Có gì hay ? Ông Thượng Đế không chuyển các Bạn thì các Bạn không làm thành công ; không độ các Bạn, các Bạn không làm được ; không kích các Bạn, không bao giờ các Bạn tiến ! Mà các Bạn không có cái thể xác đương hành này, không có cái việc gì các Bạn làm thành ! Nhưng mà thể xác đương hành này là cấu trúc bởi siêu nhiên mà có ; mà nó có cả vườn hạnh tươi đẹp trong tâm thức các Bạn, các Bạn mới có cơ hội phát tâm ! Thấy chưa ?

Cho nên, chúng ta phải nhớ Thượng Đế nhiều hơn : chính Ngài đang điều khiển, đang điều động chúng ta

làm việc đây. Chớ đừng có tưởng rằng, “Kế hoạch này là của tôi” ; không có đâu ; “Tôi là một thằng ngu mà thôi ; tôi chỉ biết tôi ngu, là tôi được học và tôi được tiến ! Nếu tôi khôn thì tôi đứng đó mà thôi : lý luận này, lý luận kia, lý luận nọ ở trong mê chấp và kẹt mà thôi” ; rồi đi tới, thét đi tới chỗ kỳ thị lấy mình ; kỳ thị lấy mình, mà không hay !

Ngược lại của sự khen mình là chê mình; ngược lại đi; các Bạn tính ngược lại đi là đúng rồi ! Các Bạn muốn đề cao các Bạn là đê bẹp các Bạn đó ! Rõ ràng như vậy ! Cho nên, chúng ta phải trở về với sự quân bình, “Tôi không biết cao, cũng chả biết thấp ; tôi chỉ biết tu để biết tiến mà thôi. Tôi biết giải thoát là điều quan trọng : cơ hội cuối cùng của một tâm linh của tôi là giải thoát ; tôi phải trở lại với sự quân bình của chính tôi ; phá mê, phá chấp mới thấy tội lỗi của tôi đối với người của gia cang tôi, đối

với xã hội, đối với càn khôn vũ trụ : tôi đang thiếu nợ, chưa trả nổi, mà tưởng là tôi giàu ! Giàu chỗ nào ? Tôi là một thằng nghèo nàn nhứt : từ cái Có đi tới Không !” Các Bạn thấy không ?

Chúng ta ở Việt Nam ra, thiếu gì tỷ phú, còn đồng xu nào ăn hủ tiếu đâu ! Thấy không ? Bởi vì người đó hồi trước ôm có cái Có mà bây giờ trở nên Không, mà cũng chưa có hay nữa ; cũng chưa có biết nữa : tưởng là “Tôi có thể tái lập cái Có! “ Nhưng mà không bao giờ được đâu! Bạn nắm chặt 2 tay, mà Thượng Đế rút ra, không còn đồng xu nào; các Bạn không hay ! Rồi đây các Bạn sẽ thấy : tôi nói đây, rồi các Bạn sẽ chứng nghiệm. Chúng ta đã thấy rõ rồi : khi chúng ta còn ở quê nhà, thiếu gì nhà giàu, nhưng mà ngày nay không còn một đồng xu ! Rồi ra đây cũng vậy; đâu phải cảnh tự do không có cảnh đó ? Có chứ : nhiều người keo kiệt đủ thứ,

nhưng mà một ngày nào đó mang cái bệnh, cũng chả còn đồng xu nào trước khi ra đi, thậm chí mua cái hòm cũng không đủ tiền kia mà ! Có phải ông Trời rút không Bạn: cho các Bạn một trận bệnh hoạn là không còn đồng xu, nếu Bạn là một người thiếu đức ! Thấy rõ không ? Con người phải có hạnh đức, mới tiến hóa !

Cho nên, chúng ta tu đây là xây dựng điều đó ! Nhiều người bạn nghèo, không có đồng xu, nhưng mà tâm luôn luôn muốn cứu độ, muốn giúp đỡ người khác ! Đó là người đó được cơ hội tạo hạnh đức cao siêu ; rồi đây, sửa tâm sửa tánh, ông Trời sẽ giao phó nhiệm vụ trọng trách : trong Không mà Có đó các Bạn ! Còn những người mà không biết hưởng cái hạnh đức cao siêu của Trời Phật, thì “trong Có, mà Không” đó các Bạn ! Đường đi các Bạn còn dài hơn tôi : tôi còn một chút nữa là tắt rồi ; cái đèn tôi, không bao lâu !

Nhung rồi cái đèn của Bạn sẽ tiếp tục để rọi đường, và các Bạn sẽ lấy kính hiển vi phân tách những lời nói của tôi ! Lúc đó các Bạn mới thấy cái sự vay, trả, rõ rệt tại thế gian : Địa Ngục, tại thế gian ; Thiên Đàng, tại thế gian ; tất cả những gì được qui tụ về đây, tinh vi nhứt, để cho mọi người có cơ hội phân tách tự tu, tự thức ! Cho nên, “Cảnh Đồi là bãi trường thi,” nó phải có đủ bài học cho các Bạn : các Bạn lập hạnh sớm thì các Bạn sẽ tiến tới sớm ; mà lập hạnh trễ thì các Bạn sẽ đi trễ và mệt nhọc hơn !

Cho nên, ngày hôm nay chúng ta có cơ hội đồng chung thiên trong tình bạn đạo thương yêu vô cùng : bước vào, tay bắt, mặt mừng, vui vẻ ; tâm thức của chúng ta cũng phải giống như hành động của chúng ta, mới là quý báu ! Cho nên, các Bạn khắp các nơi, sau sự bàn cãi, ôm nhau khóc, ôm nhau và xây dựng trong sự thương yêu, tha thứ và quý trọng hạnh hy sinh của

mọi cá nhân ! Cho nên, hôm nay chúng ta lại có cơ hội ôm ấp nhau, phân tách để tìm hiểu sự sai lầm của chính mọi cá nhân, và tự tu, tự tiến, trở về trong cõi thăng hoa siêu sinh, và nguyện lập đại hạnh để tự đạt !

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các Bạn ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên